

Hồi 447

Thái Âm vô cực

Nhân lực của Yến Phi lợi hại biết bao, chỉ liếc mắt một cái đã từ thể hình phán đoán người này không phải là Lý Thục Trang, bất quá thân thủ đối phương cao minh ắt không dưới đám cao thủ Ma môn như Vệ Nga, còn thân hình lại khiến cho chàng có cảm giác khó biết là nam hay nữ.

Chẳng lẽ là Trần công công?

Trong lúc tâm niệm biến đổi, Yến Phi đã tới Hoài Nguyệt lâu, ẩn mình trong vườn cây bên cạnh tòa lâu, người nọ chính từ khu vườn này vọt ra.

Yến Phi tuy không biết chỗ chàng đặt chân là khu vườn thuộc về Hoài Nguyệt lâu, nổi danh Kiến Khang với cái tên 'Giang Hồ địa', nhưng vẫn cảm giác bố cục trong vườn tuyệt khéo, yên tĩnh thâm u.

Nếu người vừa ra khỏi đây là Trần công công, vậy thì có khả năng lão là người Ma môn, đến đây để gặp Lý Thục Trang, Yến Phi nhất định phải làm rõ điểm này.

Yến Phi nhanh như quỷ mị xuyên qua vườn, chớp mắt đã tới đỉnh đài nhô ra sông đêm nọ Lý Thục Trang gặp Lưu Dự, tiếng người nói từ trên đỉnh loáng thoáng truyền đến.

Yến Phi tài cao mật lớn, chẳng sợ gì đối phương là Ma môn cao thủ, từ ngọn đồi nhỏ cao nhất ở phía bắc nhảy vọt lên, hạ mình xuống một tàng cây lớn, vừa vặn đủ để thu tóm toàn bộ cảnh tượng trong đình cách đó hơn ba chục bộ vào trong tầm mắt.

Trong đình có một nam một nữ ngồi đối diện bên bàn đang nói chuyện, nét mặt nhàn nhã, giống như một cặp trai gái lên lút yêu đương hẹn hò vào lúc canh khuya thanh vắng.

Từ góc độ của chàng, Yến Phi chỉ có thể nhìn thấy dáng sau lưng cao cao của người nam, tuy không nhìn thấy mặt nữ nhân, nhưng từ giọng nói nhận ra là Lý Thục Trang.

Lúc này Lý Thục Trang nói: "Sự tình thật khiến người ta nghĩ nát óc không hiểu, nếu không nhận được tin bồ câu của Quỷ Ảnh, ta sẽ không tin quyết đấu giữa Yến Phi và Tôn Ân chưa phân sinh tử mà đã ai đi đường nấy".

Nam tử nói: "Phu nhân nói rất đúng, vì tranh đấu giữa Tôn Ân và Yến Phi không phải là so tài bình thường trong giang hồ, mà là quyết chiến sinh tử, chỉ có bên thắng mới có thể còn sống bỏ đi, với công phu của hai người cũng không tồn tại khả năng thấy tình thế không

ổn bèn thoát thân đào tẩu, vậy mà song phương đều toàn thân nhi thoái, bên trong tất phải có nguyên nhân chúng ta không biết”.

Đến bây giờ tự mình nghe thấy, Yến Phi mới biết Ma môn có cao thủ ngầm giám sát quyết chiến giữa chàng và Tôn Ân, mà người này có ngoại hiệu Quỷ Ảnh, đương nhiên là có sở trường về khinh công. Bất quá dù Quỷ Ảnh khinh công tài giỏi đến mấy, nếu mình không mang nội thương ảnh hưởng đến linh giác, đối phương nhất định không đấu được chàng.

Nam nhân mặt đàm với Lý Thục Trang nét mặt ung dung, lời lẽ rành rọt, đầu đầu cũng lộ vẻ tự tin, hiển nhiên là hạng trí dũng song toàn, tuyệt không đơn giản, mà thân phận địa vị ắt không dưới Lý Thục Trang, ít nhất hai người cũng có thể cùng đứng cùng ngồi.

Lý Thục Trang nhẹ thở dài: “Ta đã hy vọng biết bao có tin tốt lành hồi báo tiên sinh, chỉ tiếc việc không như ý. Yến Phi kiếm thuật cao đến mức khó có lời nào để hình dung, đạt đến cảnh giới kinh thiên địa, khắp quỷ thần”.

Nam tử nọ lạnh lùng nói: “Đây là lần thứ hai phu nhân khen ngợi kiếm pháp Yến Phi, rõ ràng kiếm thuật của Yến Phi đã ghi được dấu ấn sâu đậm khó phai trong lòng phu nhân. Phụng Tiên to gan hỏi phu nhân một chuyện, trong khi bọn họ giao thủ, phu nhân ẩn thân ở đâu?”.

Yến Phi thâm nhủ nguyên lai cao thủ Ma môn nấp bên cạnh nhìn trộm lại là Lý Thục Trang, thâm khen nam nhân hỏi rất hay, vì chàng cũng muốn biết đáp án.

Lý Thục Trang đáp: “Bọn họ giao thủ trong trấn, ta thì dấu mình trên một tòa tháp phong thủy ở một góc trấn quan sát được toàn bộ tình huống giao chiến, vì cự ly quá xa nên không nghe được bọn họ nói gì”.

Yến Phi cười thầm, người nghe không được bọn ta nói đối với ta chỉ có lợi mà thôi.

Nam tử tên là Phụng Tiên đột nhiên cười lớn, Yến Phi có cảm giác không ổn, không phải vì tiếng cười của hắn, mà vì chàng cảm ứng được hai người trong đình đang đề tụ công lực, đó là một thứ khí cơ cảm ứng vi diệu, tuy rằng vì chàng mang vết thương mà năng lực cảm ứng giảm đi nhiều, nhưng thứ cảm ứng thuần túy chân khí này đủ khiến chàng sinh lòng cảnh giác.

Yến Phi lập tức hiểu rõ, Phụng Tiên cao minh đến mức đủ khả năng phát giác sự tồn tại của mình, bèn ra hiệu sau lưng cho Lý Thục Trang, yêu cầu thị phối hợp.

Yến Phi ngầm thở dài, lặng lẽ từ tàng cây tung mình lên, hạ xuống sườn đồi, lại lộn một vòng rồi biến mất trong làn nước sông lạnh lẽo.

Chàng bảo đảm hai người trong đình chỉ có thể nghi nghi hoặc hoặc, vĩnh viễn không rõ thực sự có người bên cạnh nghe lén đối thoại của họ hay không.

Nam nhân tên Phụng Tiên khẳng định là đối thủ khó chọc ghẹo, khiến chàng càng không dám coi nhẹ sự uy hiếp của Ma môn.

oOo

Cao Ngạn tỉnh lại, thấy Trác Cuồng Sinh đốt đèn nằm phục bên án thư vui đầu viết thiên thư của lão, bèn xoay mình lại định tiếp tục giấc mộng đẹp.

Ngờ đâu Trác Cuồng Sinh hét: "Tỉnh rồi thì đừng ngủ nữa! Trần Ác đến tìm ngươi hai lần, thấy ngươi ngủ quá say sưa nên không dám kêu ngươi tỉnh lại, mau lăn xuống giường đi".

Cao Ngạn bất lực ôm chần ngồi dậy, thở dài: "Lão có thể không đưa vào thuyết thư những câu nói mê của ta chứ?".

Trác Cuồng Sinh gác bút nhìn hấn, cười nói: "Ngươi nói mê thì có gì đáng để ta viết không? Nói đi nói lại vẫn chỉ mấy câu ấy".

Cao Ngạn tò mò hỏi: "Là những câu gì?".

Trác Cuồng Sinh ôm bụng cười: "Đã nằm mơ đương nhiên là hàm hồ, nhưng có một câu khá rõ ràng, đó là 'đừng đập ta ra khỏi giường', rõ ràng là tiểu tử ngươi nằm mộng cũng toàn nghĩ bậy nghĩ bạ".

Cao Ngạn bấy giờ mới biết bị lão chọc ghẹo, bực bội phản kích: "Thực sắc tính dã, không phải thế mới là người bất thường, xem ra lão tiểu tử ngươi căn bản không phải là người bình thường, vì thế mới không ngủ không nghỉ viết thuyết thư, bắt quá theo tình báo ta nhận được, có một số người phê bình rất tệ thuyết thư của lão! Còn bảo là tài năng của lão suy kiệt rồi".

Trác Cuồng Sinh bật cười: "Từ ngày đầu tiên thành lập Thuyết Thư quán, đã có người đến phê phán lão tử kịch liệt, những người thuyết thư khác kéo đến như ong hoa chân múa tay, Thuyết Thư quán của lão tử chẳng phải khách vẫn đến đông như kiến sao? Trác Cuồng Sinh ta mặc kệ nó. Không làm gì được ta lại đến sỉ nhục người của ta, đã sớm vượt quá phạm trù phê phán, lộ rõ bản tính hèn hạ của con người. Con bà nó, đệ nhất đài thuyết thư của lão tử còn chưa nói hết đã có kẻ nói ta tài năng cạn kiệt, đến nay không biết ta đã viết đến thuyết thư thứ mấy rồi, vẫn chỉ biết mỗi giọng điệu ấy, ngươi có thấy mấy kẻ tiểu nhân

ấy thật ngu lâu biết bao, kém tư cách thế nào chưa. Biên Hoang Tập là nơi trăm hoa đua nở, các trò tiêu khiển cần gì có nấy, có ai không thích nghe thuyết thư của lão tử không? Cứ việc đi chỗ khác mà vui chơi, có ai kè dao vào cổ bắt chúng đến Thuyết Thư quán đâu. Nếu Thuyết Thư quán không có người chiêu cố, chẳng cần đến hai ngày đã đóng cửa rồi, cần bốn không cần chúng đến nói bậy nói bạ gì. Hiểu chưa? Lão tử trong lòng rất rõ ràng, Thuyết Thư quán của ta bất quá là một trong vô số trò tiêu khiển, lão tử chính là thích viết để vui về tự sướng, chỉ cần Thuyết Thư quán có người ủng hộ là ta cứ viết tiếp. Nếu ta để người khác nói này nói nọ chửi đũa mấy câu mà đã nản chí bỏ rơi thuyết thư thì đêm qua Hương Vũ Điền đã xẻ thịt người rồi”.

Cao Ngạn cười khố: “Ta chỉ thuận miệng nói mấy câu mà lão đâm ra giận dữ thế”.

Trác Cuồng Sinh đặt bút đứng lên, mỉm cười nói: “Đó là viết quá hứng thú nên chửi cũng đặc biệt thống khoái. Còn chưa lặn xuống đi, trời sắp sáng rồi! Người ngủ đến bảy tám canh giờ rồi”.

oOo

Khi tia nắng ban mai đầu tiên xuất hiện ở chân trời, Yến Phi tới bên ngoài tỉnh thất An Ngọc Tĩnh trú ngụ, lòng thật bình yên.

Sự chuyển biến này thật đột ngột, trước đây một khắc trong lòng chàng còn day dứt đủ thứ tình cảm, thương thế trong mình, uy hiếp của Ma môn, trước khi nội thương thuyền giảm khó cùng Kỷ Thiên Thiên trao đổi những tâm sự trùng trùng, bấy nhiêu thứ cùng nhau xung kích. Nhưng khi chàng cảm ứng thấy An Ngọc Tĩnh, bao nhiêu phiền não lập tức bị quét sạch.

Chợt tỉnh ngộ, chàng đã hiểu.

Từ khi An Ngọc Tĩnh uống Động Cực đan, luyện thành Thái Âm chân thủy, mỗi lần tiếp xúc với nàng, bất luận là cảm ứng thuần tâm linh hay mặt đối mặt chàng đều bắt gặp cảm giác bình tĩnh tựa như lạc tới Đào nguyên, quên hết thế tình hiểm ác bên ngoài, chẳng chút âu lo.

Đó hoàn toàn không phải ngẫu nhiên, nguyên nhân là Thái Âm chân thủy cực kỳ tinh thuần của nàng cùng với Thái Dương chân hỏa của chàng giao hội với nhau sản sinh tác dụng và hiệu ứng.

Yến Phi chợt động tâm, nghĩ đến một khả năng.

Yến Phi!

Từ trong tỉnh thất vọng ra tiếng gọi đầy kinh ngạc và vui sướng của An Ngọc Tình.

Yến Phi không chút do dự đẩy cửa bước vào, tỉnh thất rộng lớn chẳng có vật gì ngoài một chiếc bồ đoàn An Ngọc Tình ngồi xếp bằng bên trên, mắt long lanh sáng rực nhìn Yến Phi.

Yến Phi nhẹ nhàng đóng cửa lại, tới ngồi xếp bằng cách nàng chừng ba thước, khẽ cười nói: “An cô nương khỏe chứ! Ta về rồi đây!”.

An Ngọc Tình chăm chú nhìn chàng, đoạn hơi nhú mày hỏi: “Yến huynh thụ thương rồi!”.

Yến Phi ung dung: “An cô nương muốn biết kết quả trận chiến không?”.

An Ngọc Tình hơi giận dỗi: “Chuyện đó còn phải hỏi ư?”.

Yến Phi cảm thấy khoảng cách giữa chàng và người đẹp này lại gần hơn một chút, còn vì sao lại có cảm giác này thì chàng không biết. Khẽ thở dài, từ từ nói: “Bề ngoài ta và Tôn Ân lưỡng bại câu thương, kết quả bình thủ, sự thực là ta thua một bậc, lại còn rơi vào hoàn cảnh hết sức nguy hiểm”.

An Ngọc Tình nói: “Có phải huynh muốn nói mình bị thương nặng hơn Tôn Ân không, ta chỉ không hiểu câu cuối cùng huynh muốn nói gì”.

Yến Phi nói: “Nếu trận này phải phân sinh tử, khẳng định ta không sống sót trở về gặp nàng”.

Lại cười khố nói: “Hoặc giả vẫn có thể trở về, bất quá lại chỉ còn là một du hồn dã quỷ mất xác”.

An Ngọc Tình trách móc: “Con người huynh thật là! Vẫn còn tâm trí nói đùa được ư?”.

Tâm tình Yến Phi nhẹ nhõm hẳn, gánh nặng trên vai cũng tựa như được tạm đặt qua một bên, không còn cảm thấy nặng nề nữa.

Hỏi: “An cô nương làm sao cảm giác được ta thụ thương?”.

An Ngọc Tình mặt hoa ửng hồng, hơi thẹn thùng nói: “Mỗi lần ta gặp Yến huynh, khí trường đều sinh ra cảm ứng vi diệu, phẳng phất như trời đất hòa hợp, âm dương điều hòa, tất cả đều viên mãn đầy đủ. Nhưng lần này gặp Yến huynh lại cảm thấy có gì đó khiếm khuyết, vì vậy trực giác cảm thấy Yến huynh thụ thương”.

Yến Phi hài lòng gật đầu nói: “Ta hiểu được cảm nhận bên trong, bởi ta cũng có đồng cảm sâu sắc. Ví dụ như hiện tại thân ta mang nội thương, nhưng ngồi đối diện thế này với cô

nuong, lại như cây gỗ mục ẩn hiện sức sống, hoặc là như đồng ruộng khô hạn gặp mưa rào, cảm giác đó thật không dễ hình dung”.

Mặt phấn An Ngọc Tình lại càng đỏ hơn, cúi đầu nói: “Thái Âm chân khí của ta có thể chữa thương cho Yến huynh được không?”.

Yến Phi cũng có cảm giác kỳ dị, đáp: “Thái Âm khí của cô nương đã phát huy hiệu dụng rồi, chúng ta nhàn nhã nói chuyện thế này hiệu quả càng cao, càng không thấy dấu vết. Ta từng nghĩ rằng thương thế của mình vĩnh viễn không hoàn toàn phục nguyên được, đương nhiên bây giờ lại không nghĩ thế nữa”.

An Ngọc Tình ngẩng đầu, trở lại bình tĩnh hỏi: “Tôn Ân đã chiếm thượng phong, sao còn để huynh sống sót bỏ đi?”.

Yến Phi đáp: “Chuyện này nói thì dài, ngắn gọn là Tôn Ân đã luyện Thái Dương chân hỏa của lão đến cảnh giới đang phong tạo cực, tựa hồ đủ sức thu hút Thái Âm chân thủy của ta biến thành sở hữu riêng, nếu lão thành công là coi như luyện thành ‘Phá Toái Hư Không’, tiếc là việc sắp thành lại hỏng, lại bị ta đánh lão thụ thương, vì vậy bất đắc dĩ để ta đi. Nếu như liễu mệnh đến cùng, dù có thể giết ta thì ngày sau lão cũng chỉ có thể thở dài mà ao ước Tiên môn thôi”.

An Ngọc Tình hỏi: “Thế gian lại có thứ công pháp đó sao?”.

Yến Phi hân hoan: “Trận chiến này của ta với Tôn Ân thực ra là được nhiều hơn mất. Đặc biệt là chiêu số ‘Hoàng Thiên Vô Cực’ trong Hoàng Thiên đại pháp của lão lại càng cho ta những gợi mở lớn lao”.

An Ngọc Tình hỏi: “Hoàng Thiên Vô Cực ư?”.

Yến Phi đáp: “Nói ngắn gọn, Hoàng Thiên Vô Cực chính là công pháp cho phép huy động vô hạn lượng một thứ sức mạnh huyền bí của trời đất, công pháp này có thể khiến cho Tôn Ân vĩnh viễn không thất bại, bất kỳ võ công nào trong trần thế đều không làm gì được lão, giống như đã luyện được nửa chiêu Phá Toái Hư Không, chiêu số duy nhất đánh bại lão là Phá Toái Hư Không hoàn chỉnh”.

An Ngọc Tình mắt sáng rực, nói: “Ta hiểu rồi, chỉ cần huynh luyện được Thái Âm vô cực và Thái Dương vô cực là có thể thi triển Phá Toái Hư Không chân chính, mà vì huynh có thể phát huy vô hạn lượng sức mạnh tinh hoa của trời đất nên về mặt lý luận huynh có thể mở rộng Tiên môn đến vô hạn”.

Yến Phi than: “Tôn Ân sao làm được như thế? Ta thật sự không có chút đầu mối nào”.

Cặp mắt An Ngọc Tinh lấp loáng dị quang chưa thấy bao giờ, khẽ nói: “Cái gì Tôn Ân hiểu được ta cũng hiểu được, lão đã có thể luyện thành Thái Dương vô cực, ắt ta cũng có thể luyện thành Thái Âm vô cực! Chuyện này cứ giao cho ta tìm biện pháp giải quyết”.

Tiếp đó lại nói: “Nhưng huynh vẫn chưa giải thích vì sao lại nghĩ là mình rơi vào trạng thái hết sức nguy hiểm?”.

Yến Phi gượng cười: “Bởi vì Tôn Ân đã nhìn thấu bốn linh độc đáo Tiên Môn kiểm quyết của ta, biết rõ kỹ thuật của ta chỉ tới đó thôi, lão nhất định sẽ không phạm sai lầm như vậy nữa, giữa bọn ta tuy có cái gọi là ước hẹn một năm sau tái chiến trên Phiêu Diểu phong, nhưng hai người đều hiểu rằng ước định này không có chút ý nghĩa thực chất nào. Ngày mà Tôn Ân thương thế thuyên giảm là ngày lão tới kiểm ta, cho dù khi đó ta đã phục nguyên, nhưng nếu vẫn chỉ có mấy chiêu thức đó nhất định sẽ thất bại rất thảm”.

An Ngọc Tinh không hiểu: “Nhưng nhìn bề ngoài, tuy kinh mạch huynh xuất hiện tình trạng tắc nghẽn suy kiệt, nhưng không hề nghiêm trọng, trong vòng vài ngày có thể phục nguyên, vì sao lại phải căng thẳng đối với tình trạng của mình đến thế?”.

Yến Phi giải thích: “Tổn thương nhục thể ta chẳng hề để tâm, cũng có thể nói võ công thể tục chỉ có thể tạm thời gây tổn hại cho ta, chân âm chân dương của ta dễ dàng chữa trị bất kỳ thương thế gì, chỉ cần cho ta chút thời gian là được. Nhưng Hoàng Thiên đại pháp của Tôn Ân lại có thể gây tổn hại chân chính đối với ta, ảnh hưởng trực tiếp đến nguyên thần của ta, tổn hại nguyên khí, mà làm thế nào để trị liệu nguyên thần vốn vô hình vô ảnh thì ta lại không biết bắt đầu từ đâu. Đến tận lúc được nguyên âm của cô nương khởi động dẫn phát, nguyên dương của ta mới bắt đầu hồi phục sinh cơ, cũng đồng thời kích động Thái Âm chân thủy, hình thành âm dương tuần hoàn tương hỗ, bắt đầu trị liệu nguyên khí, còn đến khi nào hoàn toàn khôi phục thì vẫn chưa rõ”.

An Ngọc Tinh kinh hoảng: “Nói như vậy Hoàng Thiên đại pháp của Tôn Ân có năng lực hủy diệt cả hình và thần của huynh ư?”.

Lại nói: “Huynh đã có tình trạng như thế, tình trạng của Tôn Ân ắt cũng không hay hơn bao nhiêu, e là không có thời gian sáu tháng một năm lão cũng không có cách gì tới tìm huynh quyết chiến. Vì vậy chúng ta phải chạy đua với thời gian, lợi dụng những tháng ngày này nghiên cứu ra công pháp có thể phá Hoàng Thiên Vô Cực của Tôn Ân”.

Yến Phi nói: “Ta còn có một lo lắng khác, do cô nương thân hoài kỳ công tiên đạo Thái Âm chân thủy, tự nhiên sẽ hấp dẫn Tôn Ân, mà Kiến Khang là nơi tất phải đi qua để tới Biên Hoang, nếu Tôn Ân sinh ra cảm ứng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cô nương”.

An Ngọc Tình ngăn người: “Đúng! Nếu thực sự lão có khả năng hấp thu Thái Âm chân thủy làm sở hữu của mình, kiếm được huynh hay kiếm được ta không khác gì nhau”.

Yến Phi nói: “Biện pháp duy nhất là xin cô nương cùng ra đi với ta, mọi người có thể chiếu cố lẫn nhau”.

An Ngọc Tình khẽ mỉm cười: “Đó thực là biện pháp ư?”.

Yến Phi ngăn ngại, nhất thời không sao hiểu được hàm ý đằng sau câu nói đó.

An Ngọc Tình nói: “Đích xác là ta phải cùng huynh rời khỏi Kiến Khang, nhưng lại không đi cùng đường với nhau. Ta có thói quen độc lai độc vãng, chỉ khi ở một mình một nơi, mới có thể tĩnh tâm suy nghĩ làm sao luyện thành tuyệt kỹ Thái Âm vô cực. Vì vậy ta sẽ trở về Ngũ Thái sơn, đó là nơi cha mẹ ta ẩn cư, có cha mẹ ta ở đó, coi ra Tôn Ân không dám tới gây chuyện”.

Yến Phi cảm giác nhẹ hẫng người, gật đầu nói: “Cách này càng hay hơn. Bởi nếu theo ta trở lại Biên Hoang Tập, phải đối diện với cuộc đấu tranh không ngừng nghỉ, sẽ ảnh hưởng đến cõi lòng thần tiên không nhiễm bụi trần của cô nương”.

An Ngọc Tình duyên dáng bật cười khúc khích, lườm Yến Phi nói: “Ta chỉ là người thường, người thường làm sao có cõi lòng thần tiên gì? Hoang nhân các vị thật khoa trương. Được rồi! Phải chăng chúng ta nên lập tức khởi hành?”.

Yến Phi đáp: “Ta còn phải tới bến sông chuyển giao chút tin tức, hay hơn cả là mình thuận đường đi ăn sáng, mấy ngày rồi ta không ăn gì, bụng đói gần chết”.

An Ngọc Tình ngạc nhiên: “Ta tưởng huynh đã đạt đến cảnh giới nuốt khí luyện hình, không cần ăn uống, chỉ cần hấp thu linh khí của trời đất là đủ rồi”.

Yến Phi cười khổ: “Đó có thể là vì tiền pháp của ta chưa đến nơi đến chốn, trừ việc thấp thoáng cảm thấy Dương thần ra, các phương diện khác so với người thường cũng không khác gì, mệt thì phải nghỉ, bụng đói liền nghĩ đến ăn no”.

An Ngọc Tình hoan hỉ nói: “Dù sao thì trong túi ta cũng có chút tiền, vậy để Ngọc Tình làm chủ mời huynh đánh chén một bữa được không?”.

Trong lòng Yến Phi dâng trào một cảm giác kỳ dị hòa lẫn đôi phần hưởng thụ, đó là thứ cảm xúc tràn đầy ý vị của cuộc sống, hiện hữu trong thực tại bình thường, vào thời khắc này, Tiền môn hoàn toàn xa cách bọn họ, thậm chí có thể tạm thời quên bằng đi.

Nhờ thương thế chuyển biến tốt, tâm tình chàng cũng hồi phục sức sống và đấu chí, chàng phải mau chóng phục nguyên, chẳng những vì phải ứng phó với cuộc chiến đầy gian nan tương lai, quan trọng hơn là phải khôi phục năng lực cảm ứng tâm linh với Kỷ Thiên

Thiên, nếu để Kỷ Thiên Thiên nhầm tưởng chàng đã táng mạng trong tay Tôn Ân e là sẽ hết sức phiền phức.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>